

Poláci a my

Snad není nikomu tak blízká otázka spolupráce s Polskem jako nám, kteří jsme tam tolik let žili. Známe jejich mentalitu a proto se nedivte, když se teď sejdeme s polským zemědělským dělníkem u nás, že si tolik rozumíme. Nedělá to jen to, že známe polštinu a můžeme si s ním v jejich mateřštině popovídat, ne, zde je něco hlubšího, známe jejich duši a proto ten blízký vztah. Proto také spolupráci s Polskem si představujeme trochu jinak, než jen udělat o tom přednášku neb jinou oslavu. Spolupráci s tímto slovanským, lidově demokratickým státem si představujeme do budoucna mnohem bližší a hlubší. Snad není daleká doba, kdy budeme moci do Polska zajíždět bez pasových potíží, kdy oni k nám přijedou jako domů, a hlavně budou moci zde studovat, což nemohli v době předválečné, kdy se na Prahu dívali jako na město, kde se nachytá každý reformátorského ducha. My Volynští můžeme být velkým přínosem pro naši vlast v této věci. Když sem přijeli polští zemědělské dělníci, nedovede si nikdo představit tu jejich radost se setkání s námi. Nejenom že si s námi rozuměli, ale vyptávali se na zemědělství, na příručky o něm, zakoupili si je a nestarčili jsme vysvětlovat, co je to a ono, jak se to jmenuje v polštině, rádi k nám chodí a my jim sloužíme radou. Zájezdy naší kult. skupiny mezi ně, Slovanská odpoledne, pak ty společné chvíle, které jsme s nimi strávili, jsou pro ně nezapomenutelné. Takový společný snímek, který s odváží s sebou do Polska, bude poutem přátelství na dlouhou dobu. Věnovaná kniha z hospodářského sektoru, to je praktická spolupráce, která nám bude dělat poslání diplomata. Získat si toho člověka pro nás je víc, než jakákoliv hesla. Tak bych si představoval praktickou spolupráci. Při představení, když jim zpíváme aneb tančíme jejich polské národní věci, ta slza radosti, která se zaleskne v jejich oku, je nejlepším důkazem, že si rozumíme. Přijeli k nám, aby se naučili od nás modernímu hospodářství, zemědělství, zato chtějí nám na našich státních statcích pomoci. A bylo by velkou chybou, kdyby správce na našem stát. statku viděl v nich jen zeměd. dělníky. Jedině poznáním a oboustranným přiblížením naší hospodářské, lidové kultury dosáhneme žádaných, radostných výsledků.

My Volynští můžeme být praktickou ukázkou dobrých vztahů mezi Slovany. Vezměte si jen naše vzájemné rodinné svazky, kolik rodičů má příbuzenstvo v Polsku smíšenými sňatky, kolik je těch mezi Rusy a Ukrajinci, a to je největší pouto, mohu říci dobrý začátek na cestě mít se rádi. Škoda, že nemám po ruce statistiku, která by nám tyto vztahy ro-

Zespól kulturalny Związku Czechów z Wołynia urządził w ciągu czerwca b. r. imprezy dla polskich robotników rolnych, którzy pracują na dworach państwowych w kraju „zielonego złota” — na Żatecku.

Na zdjęciu Zespól kulturalny wspólnie z grupą młodzieży polskiej, w Nowém Sedle 5. 6. 49

Do redakcji czasopisma „Věrná stráž“

Szanowna redakcjo!

Uvažam sobie za miły obowiązek podziękować w imieniu swoich towarzyszy i towarzyszek Waszym pośrednictwem całemu Zespołowi Kulturalnemu Związku Czechów z Wołynia, który urządził specjalne przedstawienie w niedzielę 5. czerwca b. r. dla nas, polskich robotników rolnych, pracujących na dworach państwowych w Sedčicích i Nowém Sedle.

Mieliśmy znów možnost, po dłuższym czasie, usłyszeć szereg ładnych polskich piosenek, recytacji w językach słowiańskich i zobaczyć w pięknym wykonaniu tańce ludowe czeskie, polskie, ruskie i ukraińskie.

Bardzo miłe wrażenie sprawiło na mnie i wszystkich moich towarzyszy wstępne przemówienie w języku polskim, wygłoszone przez red. Chudobę, który powiedział:

Bracia Polacy!

W imieniu Związku Czechów z Wołynia, który jest organizatorem dzisiejszej imprezy urządzonej specjalnie w celu naszego wzajemnego poznania się i zbliżenia, w celu pogłębienia stosunków między wami i nami i tym samym między naszymi narodami, witam serdecznie wszystkich, którzy swoją obecnością dokumentujecie, że dla was przyjaźń i współpraca polsko-czechosłowacka to nie tylko okolicznościowy frazes, ale poważna kwestia dnia dzisiejszego i sprawa radosnej przyszłości. Zresztą wy sami dajecie praktyczny wyraz naszej współpracy tym, że pomagacie na tym odcinku, gdzie odczuwa się najbardziej brak rąk do pracy.

Lecz nie tylko wspólne zagadnienia gospodarcze są i winny być wzięciem łączącym oba nasze narody.

dinné vykazala. Ale vim, že nejedna matka by se podívala ráda za dceruškou na Slezsko, druhá na Poznaňsko, jiná do západního Polska, má tam svoji rodinu, i když je to rodina polská. Aneb opačně, polská babička návštěví naši rodinu zde a její vnučka na ni světoří česky, babička polsky — ale rozumějí si. Když byla volyňská zábava v Žatci, na kterou byli pozváni Poláci, změnil se celý obvyklý ráz zábavy, měkká polština zněla po celém sále, u těch mladších českých dívek zase čeština, a přece se domluvili — byl to radostný okamžik, neb všichni se těšili po práci na společnou zábavu a odpočinek — a tak to má být.

Když jedna skupina polských zemědělských dělníků již odjížděla do Polska a ne nádraží jsme se s nimi loučili, stala se mi takováhle příhoda: obklopen polskými dělníky, mluvili jsme spolu, vyměňovali si názory, a tu se příhrne jeden Čech, nabízí na cestu cigarety a v tom chumlu mi také dává. Jelikož mluvil polsky, poděkoval jsem mu a řekl, že nejsem Polák a nikam nejedu, jen doprovázím naše bratry Poláky. On se na mne podívá a spustí: „Promiňte, já jsem vás nepoznal.“ Byl to volyňský Čech, který náhodou také jel tímto vlakem a chtěl udělat Polákům radost. Nemáje nic u sebe, koupil cigarety a rozdával jim je. To je právě slovanství, mít se rádi i v maličkostech, hlavně, že si rozumíme a tuto lásku ukážeme vždy a na každém kroku. Dnes, když zde ještě máme naše bratry Poláky, nezapomeňme se s nimi scházet, vzát je do rodin a nahradit jim kouzlo domova — je to největší kapitál, který vložíme do budovy naší spolupráce s Polskem. VI. Libovický.

V. Slovanský den na Děvině

Na staroslavném Děvině u Bratislavy se letos 5. července bude po páté konat tradiční už „Slovanský den“, a to pod heslem „Výstavba republiky — příspěvek k míru“. Slovanské dny na Děvině se stávají výraznou manifestací československého lidu, protože každý z nich je typickým projevem a odrazem situace, v níž právě žijí jak naše národy uvnitř republiky, tak masy pracujícího lidu v celém světě.

První „Slovanský den“, uspořádaný těsně po osvobození v roce 1945, byl ve znamení: „Slovanské národy jdou za osvoboditelským Sovětským svazem“. — Slovanský i český lid sešel se tehdy v mnohatisícovém množství, aby vzdal hold a dík osvoboditelským armádám Sovětského svazu které zbavily poroby slovanské národy. Druhý „Slovanský den“ byl zaměřen na zdůraznění úzkého bratrství Slováků a Čechů. Bylo to v roce 1946, kdy naše reakce se pokoušela oslabit dobré vztahy mezi Čechy a Slováky a soustavně se snažila kalit poměr mezi našimi dvěma bratrskými národy a tím oslabovat i celý jejich společný československý stát. Ústředním heslem druhého „Slovanského dne“ bylo „Uprímnou družbou Čechů a Slováků k slovanství“. Bylo tím zdůrazněno, že nikdo nemůže mluvit o slovanství, jestliže současně neupevňuje bratrství Čechů a Slováků, protože opravdové slovanství to není chiméra, ale poctivé a praktické úsilí o shodu mezi jednotlivými slovanskými národy, což v našem případě znamená především bratrskou shodu mezi Čechy a Slováky. Heslem třetího „Slovanského dne“ v roce 1947 bylo „Síla slovanství — silou míru“. Bylo to v době, kdy im-

Prawdą jest, iż oddawna wpływy kulturalne odgrywały bodaj nie główną rolę w kształtowaniu się wzajemnych stosunków między Polską a Czechosłowacją a kultura była zawsze platformą, na której najwybitniejsi przedstawiciele naszej przeszłości znaleźli i w najtrudniejszych momentach historycznych wspólny język.

Dlatego jest naszym gorącym życzeniem, żebyśmy i my wszyscy znaleźli wspólny język też na polu kulturalnym — bo rzecz współpracy i porozumienia nie może być jedynie sprawą „wybitnych działaczy“ — polityków czy pracowników gospodarczych i innych — ale musi stać się dobrem całego ludu.

I nasza dzisiejsza impreza kulturalna jest właśnie dążeniem w tym kierunku i niechaj mi wolno będzie wyrazić przekonanie, że spełni swe zadanie i nasze oczekiwania. Celem naszej imprezy i naszym pragnieniem jest, żebyście się właśnie wy stali po powrocie do swojej ukochanej Ojczyzny propagatorami myśli o ścisłej, głębokiej i szerokiej, świadomej i radosnej współpracy polsko-czechosłowackiej i wszystkich narodów słowiańskich.

A dlatego niech żyje i wzajemnym

poznaniem też na polu kulturalnym niechaj się pogłębia i rośnie nasza braterska współpraca!“

Muszę zaznaczyć, że to już drugi raz od czasu mego pobytu w Czechosłowacji slyszalem przemowę w naszym ojczystym języku i nie trzeba podkreślać, jakie to miłe. Poraz pierwszy było to na akademii dla polskich robotników w Żatcu, urządzonej przez Związek Czechów z Wołynia wkrótce po naszym przybyciu.

Przy tej okazji chciałbym zaznaczyć, że to szczerze zainteresowanie nami, polskimi robotnikami w Czechosłowacji, to nie rzecz przypadku czy bontonu. Wypływa ono z tego prostego faktu, że wszystkie narody słowiańskie stanęły na wspólnej drodze, prowadzącej do lepszej przyszłości i zjednoczyły się ideowo w jedną wielką rodzinę. Dlatego to, kiedyśmy brali udział na uroczystościach 1-go maja w Żatcu, wołano: „Niech żyją polscy robotnicy — niech żyją bracia Polacy“ itp. Dlatego to po skończonym pochodzie ugoszczono nas obiadem, zaproszono do kina, teatru, na Stadion itd.

I wierzę, że odnieśliśmy sobie niezapomiane wrażenia, które znów utwierdziły w nas przekonanie o tym, jak głęboko związane są wspólne narody słowiańskie, usiłujące o gospodarce i kulturalno-polityczne podniesienie najszerzych ludowych mas. Trzeba tylko, żeby się coraz bardziej rozszerzały możliwości robienia takich praktycznych wywodów z dobrych doświadczeń. Naprawdę szkoda, że przy wyczerpanej pracy znajdzie się ku temu stosunkowo mało okazji.

Dlatego jesteśmy szczerze wdzięczni Zespołowi kulturalnemu Związku Czechów z Wołynia za jego odwiedziny w niedzielę 5. czerwca b. r.

Nie tylko za jego wartościowy program kulturalny, ale przede wszystkim za wywołany przyjacielski i braterski nastrój, za zainteresowanie naszym życiem, pracą, dołą i niedołą, za wspólne zdjęcia i za miłe wspomnienia, które zostaną z nami i po powrocie do domu.

Całemu Zespołowi kulturalnemu życzymy w dalszej owocnej pracy dużo powodzenia. W naszej pamięci zostanie on jako drogowskaz do miłowania się młodzieży narodów słowiańskich i do wychowania w kulturze i polityce.

Wacław Nowek
robotnik rolny
Sedčice, státní statek

perialisté znovu začali mluvit o válce a kdy začínali svou pověstnou studenou válku. V této situaci Češi i Slováci pokládali za potřebné zdůraznit, že oni sami a s nimi ostatní slovanské národy jsou pro mír a chtějí být jeho oporou. Čtvrtý „Slovanský den“, konaný roku loňského razil heslo „Mírové síly světa jdou se Slovany“. V tomto hesle byl už vyjádřen velký pokrok, který mezitím nastal, že totiž k Slovanům přistoupily další národy. hlásící se k tomuto jejich socialistickému mírovému a pokrokovému programu.

Letošní V. Slovanský den má na svém štítě opět ideu míru. Ústředním heslem letošních děvinských slavností je „Výstavbou republiky k upevnění míru“ a dalším heslem je „Myšlenka slovanství myšlenkou pokrohu a míru mezi národy“. Myšlenka slovanství, jak ji chápeme dnes, nemá ovšem nic společného s myšlenkami podobnými, které byly rozvíjeny v minulosti, jako bylo na př. zejména pangermánství. Myšlenka slovanství nemá nic společného s rasismem ani se snahou o utlačování jiných národů a není omezena ani geograficky. Pravá myšlenka slovanství se musí rozvíjet v duchu humanistickém. Nadšený hlasatel slovanství Jan Kollár velmi správně vystihl jeho obsah, když pravil: „Reknes-li Slovan, nečl se ti ozve člověk“. Proto také myšlenku slovanství chápeme jako ideu lidskosti, ideu spolupráce mezi národy míru ve světě. V. Slovanský den bude opět velkou manifestací slovenského i českého lidu za mír a spolupráci mezi všemi mírumilovnými národy a silami světa.

Prémie polským zemědělským dělníkům

Vzájemná polsko-československá dohoda umožňuje polským zemědělským dělníkům prodloužit dobrovolně pracovní poměr na státních statcích do 30. listopadu. Je v našem zájmu, abychom udrželi největší počet polských zemědělských dělníků, kteří při stálém nedostatku pracovních sil sou vydatnou pomocí našemu zemědělství. Nová dohoda zajišťuje dělníkům příplatek 50 Kčs měsíčně jako prémii za prodloužení práce v ČSR. Polským dělníkům bude umožněno, aby získali lepší mzdové podmínky přidělením práce v úkolu a práce odměňované premiemi. Návrat polských dělníků, kteří neprodlouží pracovní poměr, organizují referáty práce a sociální péče KNV po skupinách.

Rozšíření**československo-polského obchodu**

V Praze byl v těchto dnech podepsán protokol o výměně zboží mezi Československem a Polskem na druhé pololetí 1949, který navazuje na dosud platnou dohodu pro dobu od 1. července 1948 do 30. června 1949. Kromě toho byly již nyní dohodnuty předběžné cifry o výměně zboží, důležitého pro hospodářství obou států na rok 1950. Tento postup volily oba státy proto, aby se napříště mohly dohody o výměně zboží krýt s kalendářním rokem, což lépe vyhovuje potřebám plánovaného hospodářství.

Ve druhém pololetí 1949 dostane Československo z Polska zeměna uhlí, železnok a potraviny, dodá pak Polsku podle sjednaného protokolu válečný materiál, obuv, chmel, keramické suroviny a výrobky, chemikálie, výrobky lehkého strojírenství a jiné zboží. Na obou stranách byly do protokolu pojaty nové druhy zboží, které dosud nebyly předmětem vzájemného obchodu. V polském vývoze do Československé republiky jsou to zejména některé hutnické, keramické a textilní suroviny a výrobky, kdežto československý vývoz se rozšiřuje na řadu druhů spotřebního zboží, jako jsou bavlněné a stávkové tkaniny a některé výrobky gumárenské. Celkový rozsah dohodnuté výměny zboží pro druhé letošní pololetí má hodnotu asi 2½ miliardy Kčs.

Polští zemědělské dělníci zdatnými traktoristy

V těchto dnech byl ukončen první kurs pro polské zemědělské dělníky ve Státním strojním učilišti v Bechvošti. Kursu se zúčastnilo 34 osob, které byly v ČSR půl roku na zemědělské práci a projevily zájem a schopnosti vycvičit se na zdatné traktoristy. Výcvik se prováděl především v obsluze traktorů Zetor, dále v obsluze samovazačů a orného nářadí.

Na podkladě závěrečných zkoušek obdrželi absolventi zvláštní osvědčení a řídicí průkazy. Většina z nich bude přijata na dobu 3 měsíců do státních strojních stanic, kde prodělají praktický výcvik dlouhodobý. Teprve potom se vrátí do své domoviny jako skutečně zdatní traktoristé. Další kursy započaly již také ve Vrbičanech u Lovosic, ve Stěbořicích u Opavy a v Miroslavi u Mor. Krumlova.

Podle mezistátní dohody bude ve Státních strojních učilištích vycvičeno přes 600 polských dělníků ve speciálních kursech. Výcvik bude pokračovat v červnu a červenci.

Při závěrečných zkouškách se ukázalo, že všichni účastníci kursu si za tak krátkou dobu osvojili nejen češtinu, ale také odbornou látku, a že si pozorně všimli našeho života na vesnici, způsobu hospodaření, a české vesnice se jim velmi líbily. Zvláště si všimli rychlého rozvoje zemědělské mechanizace a vůbec celého našeho zemědělského pokroku.

Polští zemědělské dělníci-traktoristé si odnesou od nás ty nejlepší zkušenosti a tato skutečnost je dalším příspěvkem k prohloubení přátelství pracujícího lidu obou bratrských národů.

TMZ

P ř á t e l ů m Č e c h ů m

Władysław Broniewski

Těsno v Tatrách.

Bialovodská dolina — za hranicemi.

A já mám rád Tatry celé. Prokletě!

Teskno je mi.

Pěšinkami půjdu, po kosodřevině,
potok plyne, jen ať si plyne,
já půjdu po slezce až k nejvyššímu šířtu,
abych se přiučil u blankytu.

Přátelé Češi, je vám známo,
jak v Tatrách dovedou oči vzplanout,
jak krásné je jít po horách z večera
a kolem dokola — náhdera.

A klouzat na lyžích v Horní Tichou a Tichou

a potom v Koščelisko.

Zde nesmí člověk ani vzdychnout,

krása tak blízko.

Dejte, braňři Češi, propustku pro mne a sebe,
nedáte-li, já i tak tam trefím:

Půjdu Bialovodskou dolinou, přes polský hřeben
přes celou tatranskou geografii,

Mlynára obejmú,

na Gerlach očima střelím,

půjdu Kačú dolinú pod Ganek,

— a tam je jedna dolinka — dolinka mých snů —
a ty že by zahynout měly?

Braňři Češi! To jsou naše společné hory!

Vzhůry hlavy!

Sejdem se u nejkrásnější bystřiny

s čistým svědomím, se zraky jasnými.

Z polštiny přeložil Jan Pilař

Dr. M. Štemr:

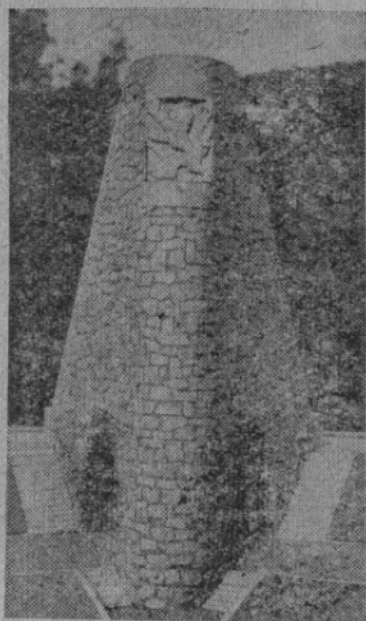
Dukla - brána svobody

Jen několik málo měsíců nás dělí od slavného a nezapomenutelného dne, kdy před pěti lety překročil první čs. armádní sbor v SSSR na Dukelském průsmyku hranice vlasti. Cesta od Sokolova do Karpat byla dlouhá a těžká, byla to bojová cesta bez slavnobran a slavnostních projevů. Jediná odměna čs. vojákům, bojujícím po boku Rudoarměje, bylo nevyslovitelné štěstí osvobozených sovětských, polských a konečně československých občanů, osvobozených od německých okupantů. Na této bojové cestě prvního čs. armádního sboru v SSSR, která vyvrcholila v grandiosní operaci o zvlášť Dukelského průsmyku, byl položen pevný základ své nové čs. armády, která jako armáda lidové demokracie je pevnou ochránkyní lidu, za jehož osvobození bojovala.

Vojači prvního čs. armádního sboru SSSR pod velením gen. Svobody si odnášeli ze slavných bojišť na východní frontě ještě víc než bojové zkušenosti, získané od nelepší armády světa. Čs. vojači si odnášeli ze Sovětského svazu neochvějně přátelství a lásku k národům země socialismu, odnášeli si důvěru a pochopení nezdolné síly, která prýštila ze zakladatelů a budovatelů nové epochy lidstva, Stalina a Lenina.

Co to je ve skutečnosti socialistické vlastenectví co znamená v praxi proletářský internacionálníismus, to dokázali Stalinovi vojači na Dukelském průsmyku. Přes osmdesát tisíc sovětských vojáků, dělníků a kolchozníků, studentů a profesorů, horníků a úředníků položilo své mladé nadějně životy, jež tak nadšeně milovali, v Karpatech za svobodu naší republiky. A stalo se tak v době, kdy ze Sovětského svazu byl již navždy vyhnán německofašistický okupant. A na to nelze nikdy zapomenout.

Válka je tvrdou školou států a národů. Dva ročníky Vysokého vojenského učiliště podnikly v polovině června studijní historickou cestu do prostorů, v nichž byla zahájena, provedena a nakonec ví-

Model pomníku dukelských bojovníků. Stavba pomníku je v současné době již před zakončením.

těžně zakončena dukelská operace.

Před odjezdem na východiště k útoku u polského městečka Krosna utčili posluchači VVU památku padlých čs. hrdinů na symbolickém hřbitově přímo na hranicích Polska s Československem.

A potom se opakovalo před posluchači VVU velké a slavné panorama dukelské operace od Krosna v Polsku až k řece Ondavě na Slovensku.

Za čtyři dny navštívili všechna významná bojiště, jimiž prošel první čs. armádní sbor přes Karpaty a Dukelský průsmyk do vlasti. Přes osmdesát dní a nocí trval poslední boj o přístupy k hranicím republiky a za osvobození prv-

ních slovenských vesnic a městeček. Osmdesát nekonečných dlouhých dní a nocí rval se čs. a sovětský voják za neznámé výšiny, lesy, za přechody přes nepatrné horské potoky, ba za jednotlivé stromy a nejménší horské chalupy.

Stáli jsme znovu před malou polskou vesničkou Machnůvkou; kde v září 1944 odraželi samopalníci hrdiny SSSR mjr. Sochora útoky německých tanků, samopalných děl a pěchoty. Se samopaly a ručními granáty šli čs. samopalníci proti německým tankům. Proč? Není vidět nacisty a imperialisty. Hranice porobně vlastní lákaly neodolatelnou silou.

Stáli jsme o den později na nezapomenutelné kótě 534 a před Girovou horou. Posluchači VVU slyšeli z úst tehdejších velitelů, kolik hrdinství, sebezapření a hlavně uvědomělosti bylo zapotřebí i vát se deset dní a nocí bez přestávky o tuto zalesněnou kótu, oviadať komunistace k Dukelskému průsmyku.

Prošli jsme znovu vesnicí Teodorovkou a městečkem Duklou, osadami, které před pěti lety tránilj Němci zubý nčty a z nichž nakonec byli přece vyhnáni spojenými silami sovětských a čs. vojáků. Obyvatelé polských vesnic a měst nezapomněli na ony hrozné a přitom šťastné dny a vítají radostně vojáký spojeneckého lidové demokratického Československa.

Stáli jsme znovu na pozorovatelně u Barvinka a Zindranovky, odkud jsou naše hranice na dosah ruky a odkud trvala cesta do první slovenské obce Vysňý Komárník další dny a noci naplněné útokem a obranou, průzkumem a pronásledováním nepřitele. Od polského Barvinku do čs. Komárníku je pouze několik šest kilometrů. A zastavili jsme se u Obszaru a později na řece Ondavě, kde byla zakončena dukelská operace, kde však ještě neskončila válka a boj za osvobození republiky.

Po zakončení první části studijní historické cesty navštívili posluchači VVU hřbitov padlých Rudoarměje ve Svidňuku, kde položili věnec.

Ukrajinský lid v naší republice

V prešovském kraji na východním Slovensku žije asi 100.000 občanů ukrajinské národnosti. Nejvíce Ukrajinců žije v okresích Saina, Medzilaborce, Giraltovce, dále v okresích Sabinov, Bardžov, Svidník, Prešov a Humenné. Mají své obecní a střední školy. Škol II. stupně mají 40, ukrajinské školy III. stupně jsou ve Svidníku, Humenném a Prešově. V Prešově je kromě toho ukrajinský učitelský ústav a obchodní akademie. Ukrajinské obecní školy mají celkem 860 tříd. V Prešově vychází týdeník „Prešovsko“, vydávaný Ukrajinskou národní radou. V Prešově mají Ukrajinci i své stálé Národní divadlo. Mezi poslanci komunistické strany jsou tři zastupci ukrajinské národnosti v Národním shromáždění a tři ve Slovenské národní radě. Ukrajinský lid v naší republice je většinou zemědělský, protože průmysly je v této oblasti dosud velmi málo. Pole jsou chudá. V zimě se pracuje v lesích. Na některých vesnicích jsou již založena strojová družstva a mnoho pastvinářských družstev si vede velmi dobře. Kontraktace byly všude podepsány na 100% a také dodávky se

plní. Politicky byli naši Ukrajinci vždy na výši. Ve volbách v roce 1946 byly to ukrajinské okresy, kde demokratická strana nedosáhla přes 50% hlasů. Při posledních volbách bylo mnoho ukrajinských obcí vlasteneckých; všichni voliči volili kandidátku Národní fronty. V odboji se Ukrajinci vyznamenali. Většina jich přeběhla ze slovenské armády a bojovala v řadách československých vojsk v SSSR, někteří z nich se vrátili jako hrdinové Sovětského svazu. Mezi našim ukrajinským lidem bylo hodně partyzánů, některé vesnice byly celé zapojeny do partyzánského hnutí, mezi nimi obec Habura, která byla celá Němci vypálena a zbyli muži postřeleni. Jsou to ukrajinské Lidice. Také obec Tokajk byla Němci zničena. Dnes jsou obě obce téměř vystavěny a také ty, které utrpěly válkou, jsou již většinou opraveny. V některých místech trvaly boje až 14 týdnů a z okresu svídnického zůstalo jen pět obcí uchráněno válečných škod. V obci Habura má každý občan válečný kříž a mezi vyznamenanými jsou i ženy, které se za války chovaly velmi statečně.

POLSKÝ VELVYSLANEC NA ČESKÉM VENKOVĚ

Polský velvyslanec L. Borkowicz, doprovázen zemědělským odborníkem svého úřadu ing. Finkem a min. radou dr. Havlíčkem z ministerstva zemědělství, navštívil některé obce českého venkova. Ve Vrbičanech byl nadšeně pozdraven polským i zemědělskými dělníky, kteří se zúčastní odborného kursu v traktorovém učilišti. Návštěva vyzněla v přímou manifestaci československo-polského přátelství. V Jenči sj prohlédli státní hospodářství a družstevní prádelnu, v Litovicích rovněž státní statek, nové byty pro zemědělské deputátů, místní jesle a mateřskou školku. V Jenči byl uvítán vedoucími představiteli okresu Praha-západ.

Velvyslanec Borkowicz projevil uspokojení z výsledku zájezdu a vyslovil přání se osobně zúčastnit s personálem svého úřadu zemědělské brigády, kde by bylo zapotřebí.

TMZ

Co nás spojuje s lidovědemokratickým Maďarskem?

Co nás s Maďarskem v minulých dobách rozdělovalo a proč bylo mezi oběma státy tolik nepřátelství, o tom nás buržoazie obou zemí den ode dne a rok za rokem názorně převědovala. Dnes víme, že to byl záměr kapitalistické vládnoucí vrstvy, která na té i oné straně dovedla těžít z národnostních rozporů, které byly čas od času uměle rozdmýchávány, aby nacionální spory se staly největší překážkou v dorozumění českého a maďarského pracujícího člověka.

A pak se stalo, že náš pracující člověk přišel do Maďarska a viděl, že poměry, v nichž tu žijí maďarští proletáři, nikterak se neliší od poměrů u nás. Nemohl přehlédnout, že na nepřehledných lánách maďarských polí se od slunka východu do slunka západu až do úpadu dře maďarský zemědělský dělník s celou rodinou, jen aby uhájil své živobytí. A viděl zpupnou náheru maďarských magnátů a grófu, kteří po způsobu feudálních velmožů tyli z této bídě a dřiny maďarského pracujícího člověka, a sotva mohl při tom pohledu nevzpomenout na naše všeliaké Preisse, Schichty a ostatní průmyslové otrokáře a vyděrače, kteří žili podobným způsobem.

Co dělalo československého a maďarského pracujícího člověka? Nic! Jejich dřina a surové vykořisťování bylo tu i tam stejné. A co je spojovalo? Jediná myšlenka, jak svrhnout toto panství kapitalistů a nastolit režim, kde by nebylo vykořisťování člověka člověkem. Takové byly ideály pracujícího lidu na obou stranách, ideály pro kapitalistickou buržoazii příliš nebezpečné, než aby se jim nepokoušela čelit rozséváním národnostní zášti a umělým konstruováním incidentů a srážek.

K takové činnosti se však buržoazii podařilo přimět jen vrstvy třídně málo uvědomělé nebo nacionalismem otrávené. Třídně uvědomělý pracující lid byl na obou stranách těžce persekčován, jejich vůdci byli zavírání, aby nedošlo ke sblížení proletářů a k prohlédnutí ničemné a zločinné hry buržoazie s nejsvětějšími národními zájmy.

Teprve druhá světová válka a hlavně vstup Rudé armády do Československa a Maďarska po prvé oklídily přehradu mezi oběma národy. Boj s buržoazií byl uvnitř zemí vítězně dobojován, maďarský a československý pracující lid se zbavil kapitalistického systému a najednou měli k sobě velmi blízko. Buržoazii hrubě posmívaný proletářský internacionalismus mohl být uskutečněn v celé své síle a působnosti a výsledek se rázem dostavil. Zmizelo národnostní zášti, neboť ztratilo svůj buržoazně kapitalistický záměr, a lidově demokratické Československo a Maďarsko je dnes ve střední Evropě zárukou mírového uspořádání vzájemných poměrů k zlosti a lítosti západních imperialistů, kteří tu ztratili nejmocnější opor pro své ziskuchtivé rejdy.

Týden dětské radosti v Zatci

Letošní týden dětské radosti vyvrcholil v Zatci v neděli 19. června oslavami s bohatým programem. Zlatým hřebem tohoto programu bylo slavnostní otevření městských a okresních jeslí a Dětského domova pro sirotky, polosírotky a děti potřebující zvláštní péči. Současně převzal Svaz Čechů z Volyně oficiálně patronát nad Dětským domovem.

Krásné slavnosti otevření těchto sociálních ústavů, která se konala v budově Dětského domova, se zúčastnili zastupci ministerstva práce a soc. péče, krajského, okresního i místního nár. výboru, ČČZ a rovněž delegace Svazu Čechů z Volyně.

Slavnost byla zahájena dětským sborem za řízení ředitele Ečka.

Po uvítacím projevu předal soc. řef. ONV v Zatci Beran klíče ústavu soc. ref. KNV Bajerovi, který výstižně v pročitěném projevu porovnal péči o dítě za dob dřívějších s dneškem. Vzpomněl, že je sám jedním z těch, kteří tuto péči potřebovali a marně hledali za první republiky. Poděkoval také všem, kteří se o vybudování krásných sociálních zařízení v Zatci zasloužili. Zároveň předal klíče ústavu správkyni Tomáškové s přáním, aby vždy otevřela nejen tuto budovu, ale i srdce všech chovanečů.

Potom promluvil za MNV v Zatci předseda Frant. Malát, který řekl:

"Vážení přátelé, milí hosté, milé děti! V rámci akce „Týden dětské radosti 1949“ přistupuje okresní národní výbor v Zatci k slavnostnímu otevření sociálních ústavů. Tento aktem vyvrcholují v poslední den týdne dětské radosti všechny akce během tohoto týdne pro radost našich nejmenších uspořádané.

Nebylo těch akcí málo a bylo hodně radostí, kterou jsme mohli pozorovat v očích naší mládeže, která se v tak hojném počtu všech pořádaných podniků zúčastnila.

A není jistě nikoho v řadách našeho občanství, kdo by se neradoval zároveň s těmi čistými dušemi našich dětí, kdo neměl by snahu přispět ze všech sil k tomu, aby život budoucnosti našeho národa, našich dětí, byl po všech stránkách co nejradostnější a nejspokojenější.

Dětem nutno poskytovat i ten nejlepší a vždy v přiměřených dávkách, aby jejich vývoj po stránce tělesné i duševní byl upraven co nejzdravněji a aby si neodnášely do úspěšných let vzpomínky na útlak a strádání, které jim lidská společnost během dětských let připravila.

A proto dnešním dnem neskončí úsilí zajistit všem dětem pracujících tříd radostné a spokojené mládí, naopak budeme v tomto úsilí pokračovat nadále a ještě usilovněji. Jedním z trvalých sociálních zabezpečení radostného dětství jest právě dnes otevřený Dětský domov a dětské jesle.

V těchto institucích bude pečováno o děti pracujících vrstev, které stále ještě nemohou vzhledem k svému pracovnímu nasazení věnovat svým nejmenším všechnu potřebnou péči.

Město Zatec vynaložilo všemožnou péči i přiměřený náklad na dokonalé zařízení a vybavení nových dětských jeslí a jest jen proto žádoucí, aby tato snaha byla správně pochopena a oceněna a aby tohoto sociálního opatření bylo v plné míře využito.

Děkuji měnům města všem, kdo se o úspěch Týdne dětské radosti přičinili a

Dětská radost - trvalý program!

přál bych si, aby svou přízeň i obětavou práci tomuto účelu i nadále zachovali a přejí jejich podnikání plného zdaru!"

Za delegaci Svazu Čechů z Volyně promluvil předseda red. Chudoba. Rekl:

"Vážení přítomní! Soudružky a soudruzi! Z rozhodnutí ústředního výboru Svazu Čechů z Volyně po předchozí dohodě s okresním národním výborem

přebíráme dnes oficiálně patronát nad Dětským domovem v Zatci, nad sociálním ústavem, který může být krásnou visitkou a pychou nejen našeho města, ale celého okresu a kraje.

Dětský domov v Zatci se zrodil z nutnosti poskytnouti sociální zajištění sirotkům, polosírotkům a dětem potřebujícím zvláštní péči — jichž u nás na Zatecku je zvláště značné procento vzhledem k tomu, že je zde řada sirotků a polosírotků po padlých příslušnících čs. zahr. arm. ze SSSR — z řad volyňských Čechů. Začátky v r. 1946 byly velmi těžké, překážky značné. Zde nutno vyzvednout a zhodnotit obětavou, cílevědomou a úspěšnou snahu správkyně ústavu — Tomáškové — která jeho zvelebení a povznesení věnovala a věnuje všechny svoje schopnosti a síly. Rovněž taj. KOPM — Jarolím — měl vždy a stále na zřeteli tento velmi důležitý sociální problém na Zatecku, za velkého přispění MNV v Zatci.

Avšak teprve po únoru 1948 se podařilo okresnímu nár. výboru uskutečnit plán rozšíření vhodného umístění a moderního vybavení Domova tak, jak to vyžaduje naše ooba, a to především díky pochopení a přispění min. sociální péče, které neslo takřka všechny fin. náklady s tím spojené

Dnes se můžeme opravdu všichni radovat z dobrého díla. Nemusíme již mít obavy a starosti o budoucnost našich dětí, postížených osudem, ochuzených o teplo a kouzlo rodiny a domova. Náš stát, lidově demokratická republika spějící k socialismu, převzala i tyto úkoly

péče o ně a prostřednictvím lidských orgánů je řeší tak dobře, jak jsme toho svědky i dne zde. Kromě toho vžívá se dnes i instituce patronátů závodů, spolků a organizací i nad sociálními ústavami a jistě se osvědčí.

Svaz Čechů z Volyně byl od založení ústavu nápomocen dle svých možností při řešení různých menších i větších úkolů Domova a proto i v budoucnosti — jako patron — dostojí jistě svým povinnostem.

Jako dar SČZV Dětskému domovu u příležitosti převzetí patronátu bude ustavována družební záhrada s počtem slepic rovným počtu chovanců.

Při této příležitosti bych se chtěl zmínit o jediném nedostatku Domova, který se však dá při dotře vůli kompetentních činitelů snadno odstranit. Ústav má jen malý dvorek — a žádnou zahradu — ač v sousedství zahrady jsou a mohly by mu být přiděleny.

A závěrem děkuji jménem Svazu Čechů z Volyně a jménem všech dětí, které zde našly nový, krásný, radostný a šťastný domov — orgánům státní a lidové správy za veliké sociální dílo, jež je i průvodním zjevem naší veliké doby a nejkrásnějším svědectvím politické, kulturní a mravní vyspělosti lidu, který si sám zákony dává a tyto rovněž respektuje a vykonává.

Závěrem vyjádřil zástupce min. práce a soc. péče radost a uspokojení nad tím, že se Zatec řadí po stránce soc. péče mezi nejlepší okresy v republice a znovu poděkoval všem, kdo na tomto díle spolupracovali.

Slavnost byla ukončena prohlídkou ústavu, který dnes po stránce vybavení a zařízení patří mezi nejlepší ústavy tohoto druhu.

Zvýšená výroba zajišťuje lepší zásobování

V prvé době obnovování výroby po válce ještě průběhem dvouletky trpěl náš spotřební trh zřejmou depresí. Nedostatečná výroba zásobovala obyvatelstvo, které mělo po letech válečného strádání zvýšené požadavky, jen velmi nedostatečnou měrou. Nejnepatnější zásobením bylo udržováno jen za pomoci velmi rozsáhlého regimentování nejrozličnějšího druhu a přitom ještě značné množství výrobků unikalo na černý trh. Za těchto okolností měly peníze jen velmi malou reálnou sílu, a to zase mělo nepříznivý zpětný vliv na pracovní morálku a na výkonnost. Nebylo dostatečného podnětu ke zvýšení pracovního úsilí a ke zvýšení příjmu, když za peníze nebylo možno si koupit dostatečné množství toho, co spotřebitel nejvíce potřeboval. Tak trpěl trh nedostatečným rozvinutím výroby a výroba zase byla nepříznivě ovlivněna nespokojeností konsumentů.

Tento začarovaný kruh se podařilo rozetnout teprve koncem dvouletky a začátkem pětiletky. Stalo se tak dvojitou cestou: výroba spotřebního zboží koncem dvouletky stoupla natolik, že bylo možno krytí uspokojící měrou nejnaléhavější potřeby. Zároveň však byl sjednán konečně pořádek v distribuční síti, nejdříve zavedením velkorozděloven a vyřazením velkoobchodu v textilu a po únoru pak i v ostatním velkoobchodě a v zahraničním obchodě a vybudováním sítě maloobchodní a družstevní provalnou část spotřebního zboží, která podléhá nyní přímému dirigování a přímé kontrole národních podniků. To umožnilo pak další krok, totiž že na počátku pětiletky byl zřízen volný trh, který vyřadil černý obchod a zároveň se stal

pomocí všeobecné daně hlavním prostředkem socialistické akumulace.

Tímto způsobem jsme dospěli tak daleko, že vázaný prodej byl velmi podstatně zúžen. Jak uvedl ve svém výkladu předneseném v zásobovacím výboru Národního shromáždění ministr vnitřního obchodu Fr. Krajčír, je dnes mimo textil, konfekci a obuv, mýdla a kapesní hodinky úplně uvolněno veškeré nepotravinové průmyslové zboží denní potřeby. Průběh dosavadního prodeje těchto výrobků vykazuje zvyšující se obraty.

Zvláště potěšitelné je, že kupující jsou většinou z pracujících vrstev.

Před válkou se prodej takového zboží v tomto rozsahu nikdy neuskutečnil, a to jen ve splátkovém obchodě, kdežto nyní se kupuje za hotové.

Po dodržení dodávek volný prodej

Vláda rozhodla, že rolníci po splnění výrobních a dodávkových smluv budou moci volně prodávat obilí, luštěniny, mák, zeleninu, seno i slámu. Mají však i jinou možnost. Mohou do 31. července uzavřít ještě dodatkovou smlouvu a dodat přebytky obilí za úřední ceny stanoveným vykupovačům. Tak mají záruku, že své výrobky opravdu prodají.

K volnému prodeji mléka, másla, vajec a hrabavé drůbeže přistoupí tedy také volný prodej obilí, luštěnin a máku. Bude to znamenat další zlepšení našich zásobovacích poměrů. Usnesení vlády bude tedy vítáno nejen rolníky, ale také všemi spotřebiteli.

Zabezpečení letošní sklizně

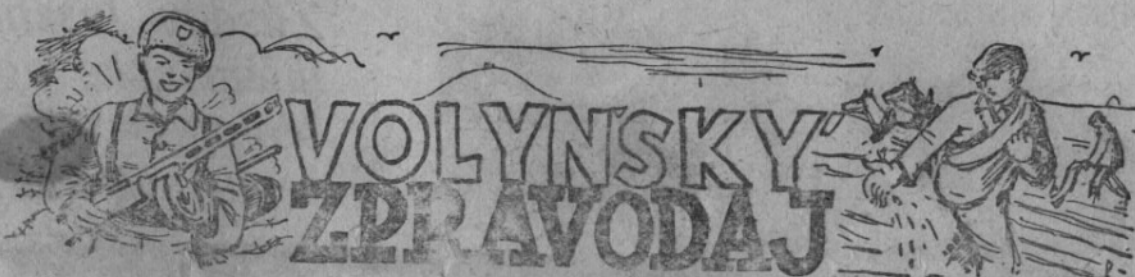
Měsíc červen rychle uběhl v pracích na senech a okopávce řepy. Tak jsme se značně přiblížili době žni. Deštivé a chladné počasí v prvních dvou třetinách června sice vývoj a zrání zemědělských plodin poněkud pozdrželo, tím však se pouze vyrovnal časový náskok, který letos měly zemědělské plodiny proti jiným ročním včasným provedením setby a příznivými vláhovými poměry na jaře. Můžeme proto v každém případě počítati se sklizní kvantitativně vydatnou. Bohatá sklizeň však znamená větší pracovní úkol. Pamatuji se dobře, že v roce katastrofálního sucha 1947 jsme se obešli při sklizni obilí téměř bez brigád, poněvadž rolníci stačili na skrovnou sklizeň hladce skoro úplně sami. Letos můžeme právem očekávat, že nás budou žně stát více práce a více potu. Musíme se z toho jen radovat, poněvadž to bude znamenat více chleba a mouky, více základních živin na náš stůl pro celý další rok. A všichni víme, že úroda našich polí a luk je jedním z nejdůležitějších svorníků, na nichž spočívá naše životní úroveň.

Avšak sebe rozlehlejší pole žitných klasů nebyla by nám nic platná, kdybychom obilí, jež se na nich urodilo, nedostali včas a beze škod pod sfechu. A jestliže sklizeň letošní úrody si vyžádá více práce než v předchozích letech, musíme se na to dobře připravit, to zna-

mená sklizňové práce již nyní předem plánovat. Plánovat nejen v měřítku celostátním, nýbrž v každém okrese, v každé obci, u každého rolníka. Zkušenosti, které jsme získali při plánovaném provádění nárazových prací v zemědělství, nás vesměs přesvědčily, že i nejobtížnější úkoly lze zvládnout, jestliže včas učiníme potřebné přípravy a jestliže na provedení úkolů nasadíme všechny prostředky, které máme po ruce. Letos jsme bohuďák po stránce mechanizace sklizňových prací již daleko lépe vybaveni, než tomu bylo ještě před rokem. Záleží jen na tom, aby okresní a místní zmocněnci pro sklizňové práce si včas ujasnili, kolik strojů nebo pracovních sil mají k dispozici z domácích zdrojů, v jakém rozsahu lze sklizňové práce usnadnití sousedskou výpomocí a do jaké míry bude třeba a možno si vyžádat pomoc státních strojových stanic. Národní výbory stojí tu před velmi odpovědným úkolem, aby prostřednictvím svých zmocněnců sklizňové práce dopodrobně rozplánovaly, připravily a zorganizovaly.

Řekli jsme, že z pravděpodobně bohaté úrody letošního roku se můžeme upřímně radovat. Můžeme se z ní radovat všichni, jak spotřebitelé ve městech, tak i rolníci na venkově. Pro zemědělce bývala v minulých letech bohatá sklizeň často danajským darem. Měla za následek stupňovanou nabídku v době po žních, které zejména obilní meziochod

využíval k spekulativnímu zpracování cen. A tak často více starostí než obilí sklídit, dalo rolníkovi úsilí, aby pracně sklizené obilí bez ztráty prodal. V našem plánovaném hospodářství jsme učinili přítrž temuto stavu, znevažujícímu a znehodnocujícímu práci rolníkovu. Soustava dodávkových smluv, které zemědělci sjednali na podzim, zaručuje našim rolníkům, že všechny smluvně nabídnuté plodiny mohou dodat pro veřejné zásobování za výkupní ceny, které byly právě v těchto dnech stanoveny a jež zůstávají v zásadě na téže výši jako loňského roku. Pokud rolníci splní dodávkovou smlouvu, budou moci tentokrát i obilí prodávat na volném trhu nebo je nabídnout za úřední ceny oprávněným vykupovačům. Jistota zemědělců, že se letošní sklizeň skutečně zhodnotí a že za jejich námahu se jim dostane spravedlivé odměny, zvyšuje se ještě tím, že se jim zaručuje právo uzavřít nad svou řádnou smlouvu ještě dodatkovou smlouvu, jestliže tak učiní do 31. července t. r. Nemusí proto rolník hledět sříc budoucí sklizni s nejmenšími obavami, že by se ocitl pod tlakem stupňované nabídky. Naše zemědělská politika v soustavě našeho plánovaného hospodářství mu zaručuje, že zajistí-li výsledky letošní sklizně pro celek našeho hospodářství, zajistí tím i spravedlivou odměnu za svoji práci.

Zprávy svazu

Předsednictvo Svazu Čechů z Volyně projednalo na schůzi 25. 6. t. r. některé aktuální otázky týkající se běžných záležitostí Svazu a učinilo tato usnesení:

1. Doporučiti odbožce SČZV v Sumperku uspořádání pietních oslav k 6. výročí malínské tragedie v Novém Malíně v neděli 10. 7. 49. Požádati vedení pravosl. sboru v Zatci o uspořádání vzpomínkové bohoslužby v tentýž den u základního kamene k pomníku malínským mučedníkům v Zatci.

2. Vzhledem k nedostatku fin. prostředků, zaviněnému především nezaplacením předplatného většinou odběratelů Věrné stráže, poskytnouti administraci úvěr 25.000 Kčs ze soc. fondu.

3. Přimlouči schopného a obětavého administrátora pro Věrnou stráž. Písemné nabídky přijímatí do konce července t. r.

4. Uložití všem odbočkám Svazu povinnost inkasování předplatného za Věrnou stráž současně se členskými příspěvky.

5. Prodloužití funkce zástupce SČZV a ČČZ v Praze o další tři měsíce a touto funkcí pověřiti škpt. Kozáka.

6. Zplnomocnit Jar. Chudobu, Alex. Nágla, Vlad. Libovického a Igora Tučáka k slavnostnímu převzetí patronátu nad Dětským domovem v Zatci jménem SČZV.

7. Odložití otázku další smlouvy s kult. rf. mistrem Libovickým do výsledku jednání stát. dram. rady o jeho zařazení resp. uvolnění pro tento účel.

8. Schváliti tříměsíční budovatelský plán navržený ústředním taj. Náglem v rámci plánu činnosti pro rok 1949.

Poplatkové úlevy pro přestěhovalce a reemigranty

Ministr financí předložil vládě osnovu vládního nařízení, kterým se prodlužuje účinnost zákona o poplatkových úlevách při úpravě právních poměrů přestěhovalců, přistěhovalců a některých jiných osob.

Podle osnovy se prodlužují poplatkové úlevy, poskytované podle zákona z 15. října 1947 č. 181 Sb., k nutné úpravě majetkových a výdělkových poměrů přestěhovalců a reemigrantů až do 30. června 1950. Osвобоzení se vztahuje na poplatky z podání, vysvědčení úředních vyhotovení a úředních úkonů, kterých je třeba k uvedeným účelům, u reemigrantů pak též k úpravě majetkových a výdělkových poměrů, souvisejících s přesídlením do vlasti, nebo k opatření přiměřeného zaměstnání. Poskytne-li stát jmenovaným osobám k uvedeným účelům zápujčku, nebo zaručí-li se za takovou zápujčku, poskytnutou peněžním ústavem k tomu zmocněným, jsou osvobozeny od poplatků také listiny a knihovní zápisy o takových zápujčkách.

Pplk. Leopold Rauš vykonával do května t. r. funkci styč. důst. MNO při OÚ a FNO v Teplíci Lázních. V této funkci vykonal mnoho záslužné práce zvláště pro příslušníky čs. zahr. arm. ze SSSR z řad vol. Čechů, začež mu byl vysloven v V SČZV dík a uznání. Po zrušení této funkce byl přeložen na jiné služební místo. Svaz Čechů z Volyně obdržel od něho dopis, v němž píše: „Děkuji upřímně a z celého srdce za Vaše uznání a pochopení. Co jsem vykonal pro Čechy z Volyně, nekonal jsem jen z pouhé úřední povinnosti, ale konal jsem z opravdové lásky k nim...“

Současně prosím, aby mi i nadále byla zaslána Věrná stráž.“

Jsmo přesvědčeni, že pplk. Rauš ani na svém novém působišti na vol. Čechy nezapomene.

Zádsti o čs. stát. občanství. Reemigrantí, kteří se vrátili do CSR mimo transporty aneb zde zůstali jako vojáci po ukončení války a nemají dosud definitivní státní občanství, ať se neprodleně přihlásí o jeho vydání u příslušných okr. národních výborů, prostřednictvím odboček SČZV. K žádosti o udělení def. státního občanství přiloží následující doklady: 1. Prozatímní státní občanství, vydané ministerstvem vnitra v roce 1945. 2. Vojenský průkaz neb propouštěcí list. 3. Křestní list. 4. Je-li žadatel ženat a jeho manželka přijela s transportem v roce 1947, přiloží rovněž opční osvědčení manželky a ostatních příslušníků rodiny. Upozorňujeme, že lhůta podávání žádostí uplyne dnem 31. 12. 1949.

Naši za hranicemi

Polsko

Krajané v Lublině jsou soustředěni ve Svazu Českoslováků, který vyvíjí pěk-nou osvětovou činnost. Má vlastní spolkovou místnost, kde se krajané každý týden scházejí. Jejich přátelských schůzek se účastní také Poláci. Ve spolkové místnosti mají československé časopisy a denní tisk, rozhlasový a gramofonový přístroj. Spolková knihovna je však chudá. Svaz pořádá příležitostně slavnosti a na členských večerech přednášky o Československu a jeho budovatelském úsilí. Nyní je v Lublině otevřena „První výstava československé knihy“, kterou již navštívilo několik set osob.

Odběratelům Věrné stráže

V posledním čísle VS byla zmínka, že pravděpodobně VS bude vycházet jen do nového roku. Důvod je ten, že předplatitelé neplatí předplatné. Cožpak je to důvod? Což nemáte nikdo tolik svědomí, abyste vyrovnali předplatné? Uvědomili jste si, že VS je váš zájmový časopis, a uvědomujete si, co budete znamenat bez tohoto časopisu? Co bude znamenat SČZV bez spojky s členstvem? Máte tolik nerozřešených problémů, nemáte vyřešenu otázku úhrady za zaněchané majetky na Volyni a vůbec mnoho věcí, které se musí ještě řešit. Co vy tomu říkáte? Je vám to lhostejné? Prosím, abyste se vyjádřili. Napište do redakce váš názor. A hlavně každý se podívejte, zda máte zapláceno. Jak mi řekl administrátor, někteří odběratelé dluhují nejen za rok 1948, ale také za rok 1947, a to není žádná čest. Kdyby to byly velké peníze, ale je to takový pakatel, že myslím, že byste to měli vyřídit. Vždyť bez časopisu byste byli ztraceni. Docházejí redakci dopisy, kde se píše, že je to jediné požitko a jediný časopis, který nás informuje o našich problémech. Tak také uznáte svoji povinnost a okamžitě zaplatíte dlužnou částku. Uvědomte si, čím budete bez tohoto zájmového časopisu? Mám návrh: aby se nezakládaly žádné sociální fondy — vždyť o sociálně slabé pečje stát —, ale aby se zakládal fond tiskový! Rozmyslete si to vše!

V. L.

Hledáme

Rudolf Dvořák, Minitonas Man. Canada, hledá své svagry Václava a Vládu Oberajtrovy. Každou zprávu podejte na uvedenou adresu

Vláda stanovila výkupní ceny rostl. výrobků na r. 1949

Zemědělci, kteří splní výrobní a dodávkovou smlouvu, mohou volně prodávat obilí a některé jiné výrobky

Vláda měla v úterý 21. 6. odpoledne schůzi, v níž stanovila na návrh ministra zemědělství Julia Duríše výkupní ceny rostlinných výrobků ze sklizně 1949. Usnesla se, aby výkupní ceny obilovin na rok 1949 byly stanoveny ve stejné výši jako v r. 1948, s tím, že mimořádný příplatek 20 Kčs u žita, vyplácený z veřejných prostředků, odpadne, protože důvody pro jeho poskytování, t. j. mimořádné poměry, způsobené suchem v roce 1947, pominuly.

Zvyšují se výkupní ceny semen slunečnice, světlíce a lničky o 86 Kčs z 514 na 600 Kčs za 100 kg. Ostatní základní výkupní ceny olejnin včetně prémii a příplatků se nemění.

U pozdních bramborů se zvyšuje výkupní cena u standardu I. (žlutomasé rohlíčky) o 20 Kčs na 150 Kčs za 10 q. Cena standardu III. (kulaté žlutomasé) je snížena o 5 Kčs na 95 Kčs za 1 q. Ceny bramborů krmných se zvyšují o 25 až 29 Kčs na 85 Kčs za 1 q a bramborů průmyslových o 9,80 Kčs až 11 Kčs za 1 q podle obsahu škrobu. Brambory o škrobnatosti do 16% budou vykupovány za 85 Kčs, za 1 q a na každé další procento škrobu bude vyplácen příplatek 5 Kčs.

Zachována bude dosavadní výkupní cena cukrovky v částce 60 Kčs za 100 kg čisté váhy, při čemž pěstitel příspěvkem 2 Kčs za každých 100 g na

Které léčivé rostliny budeme sbírat

Tato roční doba je velmi bohatá na léčivé rostliny, jež volají po sběru. Sbíráme kmín, arniku, květy chudobky, heřmánku, chrpy, jalovce, hluchavky, řebříčku, lpy, bezinkových keřů, pivonek, růží, květy stračkové, úročníku lékařského, koňského kaštanu a j. Dále jsou výborné listy řepičkové, jahodové, vlašského ořechu, rozmariny, podbělu, listy březové, máty kadeřavé i máty peprné, jitrocele, ostružiníkové a maliníkové, borůvkové a pod. Výtečná je nař. vlašovičnicková, čekanková, konvalinková, přesličková, blinová, řebříčková, mateřidouský, tymiánu, rozrazilu, polní macešky, řimbaby, petržele, mařinky, bazalky, pelyňku atd. Sbírá se semeno ocunové, dobré jsou stopky třešňové a jalovcové vršky.

Hledané jsou byliny, léčící kašel. Tu je výborný odvar z květů slezu, divizny, natí tymiánu a mateřidouský, z anýzu, fenyklu, ibišku nebo i z květů vličního máku. Tuberkulóza a plicní choroby vů-

úhradu nákladů, spojených s hubením mandelinky brombor, a řepných škůdců.

Výkupní cena semene vojtežky bude snížena o 1500 Kčs. Naproti tomu se zvyšují ceny semene jetelce červeného a bílého a 500 Kčs, švédského o 440 Kčs, úročníku o 360 Kčs, inkarnátu o 230 Kčs a vičence nevyluštěného o 140 Kčs za 100 kg proti cenám dosavadním.

Výkupní ceny čekanky, stonkového lnu, chmele, tabáku, sena a slámy zůstávají na výši cen, platných pro sklizeň z roku 1948.

Ministryně výživy ing. L. Jankovcová podala vládě předběžnou zprávu o průběhu výkupních a dodávkových smluv a opatřeních, z nich vyplývajících. Na její návrh stanovila vláda, že zemědělcům, kteří splní výrobní a dodávkovou smlouvu nebo vůbec nemají dodávkový úkol, bude dovoleno prodávat volně, přímo spotřebitelům nebo oprávněným vykupovačům obilí, luštěřiny, mák, seno a slámu, jakož i zeleninu.

Současně stanovila vláda konečné lhůty pro splnění dodávek zemědělských plodin. Obilí kromě kukuřice musí být v českých krajích dodáno nejpozději do 24. prosince 1949, na Slovensku do 14. listopadu 1949. Jedlé a krmné luštěřiny, řepka, řepice, hořčice, světlíce, ohnice a mák, musí být dodány do 21. prosince 1949 a kukuřice, semena lnu, konopí, slunečnice, soji a lničky nejpozději do 31. ledna 1950.

S ohledem na systém dodávkových smluv zmocnila vláda ministryně výživy, aby nově upravila způsob samozásobitelského mletí.

bec léčí odvar nati polní přesličky a konopice (1½ lžice směsi na dva šálky vody, svařit na jeden šálek). Na vypočení je znamenitý odvar z lipového květu. Na vyplachování ústní dutiny a ošetření sliznice se doporučuje odvar z květů heřmánku, na kloktání je výborná šalvěj lékařská a střeva čisti odvar z květů bezinkových. Proti nadýmání se osvědčuje odvar heřmánku, kmínu, anýzu, fenyklu, natí máty peprné a pod. Bezová kúra, březové listy, nař. macešková, tavolníkové květy působí prospěšně na orgány močové.

Je přirozené, že nelze pomíjeti při vážnějších onemocněních lékařskou pomoc. Není možno nahradit ničím řádné léčení. Avšak střídmé užívání přírodních léčiv s vědomím lékaře je způsobitelné upevnovat naše zdraví. Proto sbírání léčivých rostlin má být příjemným a užitečným zaměstnáním každého milovníka přírody a kulturního člověka.

Zásady lysenko-mičurinské agrobiologie razi si cestu světem

Naše širší veřejnost je dosud velmi málo informována o tomto novém vědeckém směru, který není jen akademický, teoretickým objevem, ale stal se přímo jedním z hlavních pilířů překvapujících úspěchů sovětského zemědělství. Dnes jsou zde již hospodářské závody, státní statky a kolchozy, které docílují až 100 q pšenice po 1 ha a rekordní dožitosti 50—60 litrů denně.

Naše veřejnost, svedena srovnáním s průmyslem, podléhá často klamně předstávě, že první a snad jedinou podmínkou pokroku je mechanisace. Sama mechanisace v zemědělství nic nezmuže, není-li založena na správné představě o životě organismu. Vyšší výrobní formy zemědělství nesmí ustrnout a omezit se jen na mechanisaci, naopak musíme umět docílit výkonnějších organismů. Dosavadní názor o nevrátných zákonech dědičnosti vylučoval přirozeně možnost podstatnějšího vlivu na výkonnější organismus, vše bylo podle něho nutně závislé na dědičnosti. Změna organismu byla jen věcí náhody. Objevy Mičuriny, rozvinuté ještě hlouběji Lysenkem, však ukázaly, že je možno měnit podle potřeby — zákonitě — organismus, když dovedeme účelně a cílevědomě měnit a přizpůsobit prostředí. A na základě této teorie aplikované účinně na praxi dosáhl Sovětský svaz v posledních letech úspěchů, které doslova ohromily svět a které mohou vést opravdu tou nejkrásnější cestou k vyloučené socialistické hojnosti.

Nejde však jen o docílení dočasných abnormálních výsledků. Jde také o to, abychom je dovedli udržet na poli i ve chlévě, jde o uvedení Lysenko-mičurinské vědy v praktický život. Agrobiologie je věda, která se neomezuje jen na laboratoř, ale její laboratoři jsou pole, louky a chlévy, je to věda, která dává otázky přímo přírodě, věda, při níž spolupracují nejen akademičtí odborníci-vědci, ale s nimi zároveň i praktičtí zemědělci, krmiči a dělníci.

Ceskoslovenská zemědělská akademie si učinila pro nejbližší dobu svým programem zpopularisovat tyto objevy a ukázat, v jaké synthesi právě praxe s vědou mohou spolupracovat. Přípravuje proto pro nejbližší dobu krajské konference, kde by za těsné spolupráce vědeckých odborníků, praktických pokročilých rolníků a zemědělských dělníků bylo vysvětleno, jaké nové metody práce a jaké nové výsledky tento nový vědecký směr nám přináší. Jako výsledek těchto konferencí bude praktické založení t. zv. klubů lysenko-mičurinských, kde bude možno sledovat další výsledky aplikace této vědy na zemědělskou praxi a zároveň také prakticky spolupracovat. To znamená, že cílem celé této velké akce má být docílení mimořádných vysokých sklizní a úspěchů na poli i ve stájích, ale také záruky, že tyto úspěchy budou udrženy a zachovány. Všechny osvědčené zásady této vědecké metody budou uváděny v praxi hlavně pomocí státních statků a jednotlivých zemědělských družstev, Jednotného svazu českých zemědělců, Československého svazu mládeže a j. Stojíme tedy opravdu před revolucí zemědělské výroby.

Hledají se spisovatelé z továren a polí

V nejširších vrstvách našeho lidu je velký zájem o literaturu, a to nejen zájem o četbu, ale i zájem o psaní, o spisovatelství vyjádřen. Mnoho drobných, neznámých lidí dovede krásně popsat události z vesnice, z továrny, z dolu, neboť oni tyto události přímo žijí, vytvářejí je. Kdo může lépe zachytit kvas dnešní převratné doby, kdo může bezprostředněji popsat obraz našeho úsilí o socialistickou společnost, než dělník u stroje, horník v dole nebo rolník na poli? Vždyť oni rozhodují o tom, kdy a jak rychle dospějeme k našemu cíli. Zachytit tuto dobu je proto nesmírně závažný úkol. Svaz československých spisovatelů si toto uvědomuje a proto se rozhodl uspořádat velkou literární soutěž pro pracující, v níž by mohly naše lidové talenty projevit své umění.

Soutěž je vypsaná k 1. květnu a bude skončena 15 září. Výsledky budou ozná-

meny k 28. říjnu. Do této akce se zapojuje ROH, Svaz mládeže, JSCZ, kulturní patroni a pod. Avšak soutěž sama není cílem. Má jen pomoci vyhledat nadané autory povídek, reportáží, vzpomínek, básní atd. Ti nejlepší pak budou moci navštívit tříměsíční odborný kurs, kde jim naši známí spisovatelé budou přednášet o technice spisovatelství a o nejrůznějších problémech s tím spojených. Tvorba nových lidových talentů bude mít jistě nesmírný význam pro obrodu naší literatury, která se sice už může vykákat pěknými úspěchy, ale v celku ještě dosti trpí jakousi chudokrevností, je bez života.

Víme, jaké skvělé úspěchy měla podobná akce v Sovětském svazu, kde ji organizoval sám Maxim Gorkij, a proto už nyní upozorňujeme všechny své čtenáře na tuto akci a přejeme jim plného úspěchu v jejich pokusech.

Jiřina Kazilovská

získala třetí místo v solovém tanci a účinkovala v scuboru „Šumavan“, který získal druhé místo ve sborovém zpěvu a sborové recitaci.

Václav Šimek

z Dolní Libiny umístil se na 3. místě v tvorbě vlastních básní ve čtyřech řečích na 2. olympiádě lidové tvorby 1949 v Žatci.

Kde příští olympiáda?

Tato otázka musí být rozřešena vzhledem k tomu, aby se včas vše dobře připravilo. Dostal jsem dopis, kde navrhuje odbočka SČZV v Novém Jičíně-Suchdole, aby se taková menší olympiáda konala na Moravě, jako „Moravská“. Tento návrh není dobře možný k provedení, neb na Moravě je zatím jeden soubor. Ale mohlo by se uvažovat o tom, aby příští olympiáda se konala na Moravě. Prosil

bych, aby se o tom „Moravané“ vyjádřili. Dále bude nutno, aby se udělal sjezd kult. ref. všech odboček a vedoucích souborů, kde by se prodebatovalo jak pořádat tyto soutěže ve čtyřech řečích, vyměnit si svoje poznatky z dosavadních olympiád a dojednat místo, kde by se třetí olympiáda konala. Všechny tyto prosím aby se vyjádřili, kdy bychom se v dohledné době mohli sejít? Libovický.

Zájezd do Měcholup

Poslední vystoupení kult. skup. „Zatec“ v rámci kult. spolupráce s polskými zem. dělníky na Zatecku bylo v Měcholupech. Po Novém Sedle, Velemyševsi, Počeradech přišly Měcholupy. Tady to začalo hned nějak divně. Přišel do toho závěr týdne dětské radosti. Nezbylo nic jiného, než to spojit. Sraz účinkujících byl o 14. h. na náměstí v Žatci. Ovšem příroda se začala mračit, tak sotva přišel traktor a nasedli jsme, spustil lijavec. Tak dolu a schovat se. A tak se to opakovalo, až konečně dešť se trochu uklidnil, nasedli jsme a jeli. Příroda dýchala čerstvým dechem po dešti. Do Měcholup jsme přijeli včas. Nebylo možné, aby se za toho počasí — silného větru a deště — vystoupení konalo v přírodě. A tak to bylo v sokolovně. Ovšem v sokolovně byl také bufet, kupovalo se, dětičky se bavily (to by nevádlilo, horší bylo, že se bavil i učitelský sbor), a tak bylo rámusu dost... Celý program měl přesto velký úspěch.

Po programu se nás ujali krajané Ledvina a Bohdan. Za jejich skvělé, narychlo improvizované pohostinství zde srdečně děkují.

Zpět, po prvdkém lijáku — děk panu správci stát. statku — jsme se dostali zase traktorem. Tak jsme zakončili celé to kolo, kde jsme bavili polské zem. dělníky. Přitom vidělo náš program mnoho našich občanů. Při této příležitosti chtěl bych poděkovat všem, kdož nám pomáhali tyto kult. zájezdy uskutečnit: SČZV, ORO v Žatci, p. učitelům z Nového Sedla v čele s p. učitelem Nikrlem, ve Velemyševsi p. učitelé Zavadilovi a kr. Dzenzelovi a Rážovi, v Počeradech p. učitelé Váňovi a bratrum Krupkovým, v Měcholupech řed. Dikastovj a kr. Ledvinovi a Bohdanovi. Budeme na vás všechny mile vzpomínat, jakož i — doufám — vy na nás. Jedině takovým pochopením se dají dělat dobré věci ve prospěch slovanského poznání a sblížení.

Vladimír Libovický.

Na gymnasiu v Žatci vzpomínali 150. výročí nar. A. S. Puškina

V sobotu 25. 6. 1949 vzpomněli žáci reál. gymn. v Žatci spolu s profesorským sborem 150. výročí narození Puškina.

O Puškinovi promluvil a význam jeho díla zhodnotil v projevu v ruské řeči prof. Vomáčka, který rovněž zdůraznil Puškinův význam pro nás a Slované vůbec a vzpomněl jeho hrdinné a tragické smrti.

Žáci VII. C. tř. — volyňská mládež —, kteří tvoří samostatnou třídu, předvedli pak pásmo, v němž se střídaly recitace a zpěvy sborové i sólové.

Hodnotný hudební pořad předvedli prof. Slavík na housle a prof. Vaníš na klavír.

-ck-

Poděkování

Kult. skupina volyň. mládeže „Zatec“ děkuje touto cestou všem občanům z Měcholup za milé přijetí a zvláště pak rodině Ledvinových a Bohdanových za pohostění. Vědomí, že jsme u dobrých přátel, nám dávalo pocit opravdové radosti.

А. С. ПУШКИН - гордость славян

Prot. Zachariáš VOMÁČKA:

(Продолжение)

Смолоду рос Саша недобрым сыном под дозором гувернёра француза Руслю и крепостной няни Арины Родионовны, которая в особенности имела большое влияние на будущее творчество юного поэта. Тяжело было малому Саше переносить деспотический характер и частые наказания матери и слушать воркотню отца. Любимым его занятием было чтение книг из библиотеки отца и слушание бесконечных сказок и рассказов няни. Первые стишки на французском языке написал молодой Саша к именинам своей матери, когда ему было 6 лет. В восемь лет он написал также по-французски комедию „Похититель“, которая была поставлена в детской комнате силами автора и его друзей. Итак развивался в молодом Пушкине будущий талант поэта.

Его лицейские годы ознаменовались уже целым рядом прекрасных лирических стихотворений, очерков и началом более крупных произведений, подписываемых псевдонимом „Сверчок“. На публичном экзамене в Царскоевском лицее шестнадцатилетний Пушкин читает перед строгим и знаменитым в то время поэтом Державиным свои стихи „Воспоминания в Царском селе“. Старик Державин был стихами настолько растроган и взволнован, что, уронив крупную слезу, промолвил: „Я не умер, вот кто заменит Державина“. Он хотел объять молодого Пушкина, но по нём и след простыл. „Воспоминания“ были напечатаны во многих журналах и имя Пушкина уже стало известным.

После окончания лицея Пушкин служил в министерстве иностранных дел, но служба его мало интересовала. В разных журналах появлялись всё новые и новые стихи Пушкина, заставляя бодрствовать критиков и прислушиваться читателей. Появление поэмы „Руслан и Людмила“ подняло на ноги и взволновало как критиков так и читателей. Народ торжествовал, видя в Пушкиным своего пророка, но реакционное общество „жадную толпою стоящее у трона“, не спало и снова сети над головой юного поэта. Ода „Вольность“ была как бы приговором для молодого поэта. Царь Александр I. прочитав из этой оды строфу:

Питомцы ветренной Судьбы,
Тираны мира, трепещите!
А вы мужайтесь и внимайте,
Восстаньте, падшие рабы!

решил сослать молодого „сочинителя“ в Сибирь. Только после долгих хлопот окончилось тем, что Пушкин был сослан на юг России.

Четыре года пробыл Пушкин на юге, побывав на Кавказе, в Крыму, в Бессарабии и в Одессе, откуда хотел нелегально уехать через Константинополь в Западную Европу. Роскошная природа юга пробудила и проглубила творческое вдохновение поэта. Здесь он начал писать поэмы „Кавказский пленник“ и „Цыганы“ и создал одно из лучших своих произведений — поэму „Бахчисарайский фонтан“. Однако уйти за границу Пушкину не удалось: перед самым отъездом он был уволен со службы и выслан под надзор полиции и духовенства в имение родителей Михайловское.

В Михайловском прожил Пушкин два года уединенной жизнью. Он много читал, писал, слушал и творил. Это был лучший период его творческой деятельности. Здесь был обдуман, приготовлен и почти написан апофеоз его произведений — роман в стихах „Евгений Онегин“. „Онегин“ — это любимейшее дитя воображительности поэта. В этот роман он вложил всю свою душу, всю жизнь, всю любовь, все лучшие свои чувства и идеалы, — это эпопея русского стихотворства. Тут он написал драму в стихах „Борис Годунов“, которая является его лучшим драматическим произведением. В Михайловском прожил Пушкин восстание декабристов, для которых имя попавшего в опалу поэта было импульсом к новой, свободной жизни. Если бы Пушкин в то время был в Петербурге, его постигла бы та же судьба, какая заставила замолкнуть его лучших друзей — декабристов Пестеля, Чаадаева, Пущина и других. До Михайловского доходили лишь глухие слухи о восстании декабристов, о казнях и ссылках. Но Пушкин был всецело на стороне революционеров, он даже в Сибирь тайком посылал им свои стихи.

Когда же царь Николай I захотел приблизить к себе Пушкина, позвал его в Москву и спросил, что бы он делал, будучи во время восстания в Петербурге, Пушкин смело ответил: „Непременно, госу-

А. С. ПУШКИН:

К Ч А А Д А Е В У

Любви, надежды, тихой славы
Недолго нежил нас обман,
Исчезли юные забавы,
Как сон, как утренний туман;
Но в нас горит еще желанье,
Под гнетом власти роковой
Нетерпеливою душой
Отчизны внемлен призыванье.
Мы ждем с томленьем упованья
Минуты вольности святой,
Как ждет любовник молодой
Минуты верного свиданья.
Пока свободою горим,
Пока сердца для чести живы,
Мой друг, отчизне посвятим
Души прекрасные порывы!
Товарищ, верь: взойдет она,
Звезда пленительного счастья,
Россия вспрянет ото сна,
И на обломках самовластья
Напишут наши имена!

дарь, я бы участвовал в заговоре, как и все мои друзья“.

Во время своего пребывания в Москве Пушкин был окружен строжайшим полицейским надзором, однако столица торжественно встретила его. Его первое появление в театре было встречено бурными и неумолкаемыми аплодисментами. Никто не смотрел на сцену. Все взоры были обращены на него. Публика торжествовала. А когда он читал свои произведения — то всей прелести описать нельзя. Это был человек среднего роста, с длинными курчавыми волосами, с быстрыми живыми глазами, с тихим приятным голосом. Его речь лилась, как поток шумящей воды, всем ясная, увлекательная, без высокопарных слов, всем понятная а вместе с тем поэтическая. Это был народный певец!

В Москве началась снова шумная, бурная городская жизнь, с ее балами, визитами и гулянками. В эти годы Пушкин написал дальнейшие главы „Евгения Онегина“, поэмы „Братья разбойники“, „Граф Нулин“ и ряд лирических стихотворений.

В 1828 году на одном балу Пушкин встретил семнадцатилетнюю красавицу Наталию. Николаевну Гончарову, которую горячо полюбил и вскоре сделал ей предложение.

(Продолжение следует)

Vzpomínáme

Vladimír Vejchoda, příslušník RA, nar. 28. 11. 1919 v Ulbárově na Volyni, stal se v bojích s německými okupanty v roce 1941 nezvěsným. Vzpomeňte s námi všichni, kdož jste ho znali. Ačkoliv hrob tvůj zůstal neznámý v dáli, vzpomínka na tebe zůstane vždy živá. Odpočivej v pokoji! — Vzpominají rodiče, sestra a švagr.

Vzpomínáme s nezmenenou bolestí, že 12. IX. 1944 položil svůj mladý život na oltář své vlasti v bojích u Dukly náš drahý syn a bratr Emi! Kolář, nar. 4. 7. 1925 v Novokrajevě na Volyni. Bojoval za svobodu své vlasti a za nás, abychom mohli svobodně žít. Budiž čest jeho památce! Kdo jste znali jeho chrabré srdce, věnujte mu tichou vzpomínku.

Rodiče a sestra.

Hluboce zarmoucení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše milovaná manželka, maminka, sestra, teta a švagrová, pani

Olga A. Matoušková, roz. Carmine v Kvasilově. Její ušlechtilé srdce dotlouklo tiše po delším útrpení v pondělí dne 13. června 1949 v 20,15 hod. ve věku 52 let.

Tělesné pozůstatky drahé zesnulé byly zpopelněny v pondělí dne 20. června 1949 ve 12,30 hod. v krematoriu v Praze-Strahnicích.

Jménem veškerého příbuzenstva Václav Matoušek, manžel, Alexej Matoušek, syn.

V radostný den vítězství s bolestí v srdci vzpomínáme na milovaného manžela, otce a syna **Vl. Chomického** z Podlíšek na Volyni. Padl 9. 9. 1944 v boji proti nepříteli v Machnovce u Krosna. Odpočivej v pokoji! Tvá památka zůstane v našich srdcích živá. — L. Chomická manželka, Zita a Albinka děti, rodiče a příbuzní.

V těžkých bojích u Sokolova padl dne 8. III. 1943 náš syn **Antonín Janouš**, nar. 30. VII. 1912 v Omsku. Dne 13. XI. 1943 padl jeho starší bratr **Václav Janouš** v Rudé armádě ve face Sož, narozený 22. XI. 1903 v Podhajci u Dubna.

Spěte sladce svůj věčný sen. Země, ve které jsou Vaše ostatky k věčnému spánku uloženy, budiž Vám lehká.

Se zármutkem v srdcích vzpomínáme a nikdy nezapomeneme.

Truchlící rodiče, bratr, sestry i synové.

Vzpomínka

Již čtvrtý rok uplynul od doby, kdy krutá váika vyrvala z našeho středu drahého našeho tatínka, syna, zetě a bratra **Jaroslava Kinšta**, narozeného v Kuce, okr. Mlynov na Volyni. Neúprosný osud rozloučil nás navždy s Tebou, Budiž Ti daleká země lehkou! Kdož jste jej znali, vzpomeňte s námi!

Truchlící rodina: děti Věna, Naninka, Vlasta, žena Věra, matka Anna a všichni sourozenci.

Blíží se již pátý rok od doby, kdy v boji za vlast ravždy dotlouklo zlaté srdce našeho drahého **Emila Stipky**, nar. 1921 v Zálesí na Volyni. Drahý Miko! Spi sladce svůj věčný sen a země budiž ti lehká. My na tebe nikdy nezapomeneme. — Vzpominají truchlící rodiče, bratr, sestra a přátelé.

Dne 13. září 1944 zahynul náš jediný syn a bratr **Václav Šťastný** z Hrušvic, nar. 26. 2. 1922. Zemřel jako příslušník 2. paradesantní brigády na Slovensku při letecké nehodě. Nechť ti je země daleká lehkou a Bůh ať ti dá lehké odpočinutí! — Vzpominají matka a sestra.

Seznamy volyňských Čechů osídlených v ČSR

Dostrašilová Emilie, Slezská Vlkovice, o. Opava					
Dotr Bohumil, Litoměřice Vel. Dominikánská 27	2.	2.	1890	rolník	Alexandrovka 26585
Slavěna	4.	4.	1893	domácnost	Volkov 32508
Dotr Rudolf, Lipno (Hřivice), o. Zatec	27.	6.	1896	rolník	32509
Marie	8.	10.	1904	domácnost	Volkov Verba 27006
Ludmila	21.	12.	1922	domácnost	27007
Dotr Václav, Strkovice 10, o. Zatec	15.	4.	1901	rolník	Volkov 27008
Anna	16.	1.	1906	domácnost	32554
Jaroslav	9.	1.	1930	rolník	32555
Věra	17.	2.	1044	dítě	32556
Dotrová Emilie, Hradiště 25, o. Zatec	23.	10.	1904	domácnost	32557
Doubrava Jaroslav, Trhomné 23, o. Planá	26.	1.	1906	rolník	Straklov 29678
Františka	19.	11.	1906	domácnost	29679
Anna	18.	8.	1939	školačka	29680
Jaroslav	28.	1.	1941	dítě	29681
Ludmila	26.	12.	1943	dítě	29682
Božena			1947	dítě	29683
Doubrava Josef, Hokov, o. Podbořany	2.	2.	1886	rolník	Klin Smord 25049
Marie	2.	5.	1889	domácnost	25050
Marie	8.	12.	1931	školák	25051
Doubrava Vladimír, Lovina, o. Č. Budějovice	1.	3.	1898	rolník	Hrušvice 14283
Anna	5.	8.	1905	domácnost	14284
Vladimír	1.	7.	1928	rolník	14285
Douša Leon, Truzenice 11, o. Zatec	4.	8.	1889	rolník	Dlouhé Pole 10181
Emilie roz. Kordilíková	15.	8.	1894	domácnost	10182
Emilie	7.	6.	1926	domácnost	10183
Anna	10.	7.	1931	domácnost	10184
Václav	15.	9.	1938	školák	10185
Douša Václav, Křínov 56, o. Chomutov	15.	8.	1890	rolník	Dlouhé Pole 22351
Emilie	22.	7.	1900	domácnost	22352
Marie	6.	6.	1932	školačka	22353
Doušek Dobroslav, OKMZ Falknov 13, o. Falknov	7.	6.	1922	rolník	Marjanovka 05822
Drabík Antonín, Miljše, o. Tachov	13.	12.	1885	zemědělec	Sytně 16839
František	23.	12.	1928	zemědělec	16840
Jarušovičová Helena	10.	5.	1887	domácnost	16841
Dragoun Josef, Vysoká Lhota 123			1887	rolník	Ozerany 25834
Václav	1.	7.	1929	rolník	25835
Dragoun Miroslav, OKMZ Sternberk	18.	1.	1910	rolník	Ozerany 25836
Emilie roz. Šlejgrová	21.	10.	1923	domácnost	25837
Bohuslav	10.	10.	1941	dítě	25838
Vítězslav	8.	7.	1946	dítě	25839
Dragoun Stanislav, Pětipsy 100, o. Kadaň	5.	4.	1892	rolník	Dombrovka 21693
Emilie	5.	4.	1904	domácnost	21694
Dragoun Václav, Středisko Modlov, o. Sternberk	14.	10.	1907	rolník	Ozerany 25870
Olga roz. Dragounová	4.	8.	1914	domácnost	25871
Václav	11.	11.	1940	dítě	25872
Vlasta	4.	1.	1944	dítě	25873
Dragounová Antonie, Stříbrnice 19, o. Šumperk	15.	8.	1902	domácnost	Hlinsk 25586
Ludmila	6.	1.	1922	učitelka	25587
Alžběta	28.	5.	1930	domácnost	25588
Dragounová Emilie, Vysoká Lhota Pyšely	29.	2.	1903	domácnost	Ozerany 25809
Anna	3.	3.	1931	domácnost	25810
Dragounová Olga, Medlov 128, o. Sternb.	10.	5.	1911	domácnost	Ozerany 25846
Světlana	12.	3.	1936	žákyně	25847
Marie			1936	žákyně	25846
Marie	25.	9.	1870	domácnost	25847
Dragounová Růžena, Středisko Modlov, o. Sternb.	8.	11.	1910	domácnost	Ozerany 25864
Rostislav	29.	6.	1938	student	25865
Milada	25.	2.	1940	dítě	25866
Anna	1.	1.	1942	dítě	25867
Dragokoupil Argadij, Dlouhý Újezd, o. Tachov			1928	obuvník	Dzoržinsk 12991
Neonila	28.	12.	1926	domácnost	12992
Dragokoupilová Frána, Worth Josefov, o. Falknov	9.	9.	1909	obchodnice	Mižhyrna 13331
Boris	15.	3.	1934	školák	13332
Trasmanová Anna	3.	1.	1868	domácnost	13333
Dragoun Antonín, Modlov, o. Sternberk	13.	6.	1921	rolník	Nivy Zločovské 25240
Marie	22.	6.	1921	domácnost	25241
Drahun Václav, Černošín, o. Stříbro	25.	10.	1899	rolník	Olšanka 08473
Libuše	26.	1.	1927	domácnost	08474
Marie	12.	3.	1929	rolnice	08475
Josefa			1871	domácnost	08476
Drasler Josef, Odrovice 6, Mikulov	29.	9.	1901	rolník	Nivy Zločovské 25461
Marie	15.	9.	1908	domácnost	25462
Ľeslav	21.	2.	1944	dítě	25461
Dražan Antonín, Senomíně 16-17, o. Horš. Týn	28.	5.	1876	uzenář	Dubno 32872
Olga	14.	8.	1878	domácnost	32873
Marie	6.	1.	1906	laborantka	32874
Pasečnicková Olga	18.	6.	1908	švadlena	32875
Dražan Antonín, Mnichov, o. Mariánské Lázně	12.	6.	1884	zemědělec	Lipiny 15752
Josef	6.	6.	1930	školák	15285
Anna	10.	4.	1897	domácnost	15786
Anna	16.	5.	1932	školák	15783

Dražan Bohumil, Horní Maxov, o. Jablonec n. N.	29. 8. 1890	zámečník	Stublo	31162
Julie roz. Pičová	22. 2. 1900	domácnost		31163
Vladimír	5. 7. 1928	dělník		31164
Dražan Josef, Poláky 16, o. Kadaň	19. 3. 1883	rolník	Dlouhé Pole	10252
Anna roz. Křončílová	25. 3. 1885	domácnost		10254
Anna	8. 3. 1929	domácnost		10253
Dražanová Apolonie, Mnichov, o. Mar. Lázně	14. 3. 1883	domácnost	Lipiny	15734
Draždil Petr, Želč 4, o. Zatec	21. 4. 1883	rolník	Noviny České	30391
Emilie	20. 12. 1926	domácnost		30392
Draždilová Antonie, Želč 4, o. Zatec	19. 1. 1919	domácnost		30554
Václav	28. 7. 1942	dítě		30555
Libuše	20. 3. 1944	dítě		30556
Dražil Josef, Červená Voda 196, o. Zábřeh	20. 2. 1908	rolník	Hrušvice	28814
Olga roz. Šťastná	1911	domácnost		28815
Ludmila	1932	školačka		28816
Vladimír	1939	školačka		28817
Emilie roz. Kačírková	1879	domácnost		28818
Dráský Vladimír, Podmokly, o. Stříbro	1. 9. 1925	rolník	Nemírovka	32461
Kateřina	7. 7. 1925	domácnost		32462
Drbohlav Jaroslav, OKMZ Teplice-Šanov	5. 10. 1906	rolník	Ledochovka	23676
Anna	5. 7. 1920	domácnost		23677
Drbohlav Josef, Sobotín 58, o. Sumpperk	1883	rolník	Maljn	09456
Antonín	1927	rolník		09457
Abba	1929	domácnost		09458
Anna	1898	domácnost		09459
Hamáčková Ludmila	1920	domácnost		09460
Drbohlav Josef, Sedlec, o. Litoměřice OÚOP	1. 10. 1910	obuvník	Stromovka	19752
Eliška	6. 5. 1909	domácnost		19753
Ana	12. 9. 1935	školačka		19755
Miloslav	12. 7. 1939	školačka		19758
Eliška	25. 2. 1941	dítě		19756
Julie, Horš. Týn OÚOP	13. 6. 1878	domácnost		19757
Drbohlav Teofil, OKMZ Nový Jičín	28. 11. 1902	rolník	Krupá-Hranice	26175
Libuše roz. Uhlířová	12. 6. 1904	domácnost		26176
Nina	8. 7. 1925	domácnost		28177
Dreger Jindřich, Paseky, o. Sternberk	13. 10. 1902	rolník	Curkov	31467
Dreger Václav, OKMZ Horský Týn	1899	rolník	Ozerany	25789
Ludmila	30. 8. 1930	domácnost		25790
Jiří	20. 2. 1934	studentka		25791
Anna	20. 12. 1940	studentka		25792
Picková Anna	1875	domácnost		25793
Dreherová Marie, Rozvodov, o. Tachov OÚO.	15. 8. 1882	domácnost	Lesná	22732
Starožuková Marta	25. 3. 1918	domácnost		22733
Marie	25. 1. 1936	školačka		22734
Dreslar Jaroslav, Miroslav, o. Mor. Krumlov	28. 4. 1900	rolník	Radomyšl	25993
Věra roz. Marečková	28. 3. 1909	domácnost		25994
Stanislava	29. 9. 1930	domácnost		25995
Milada	30. 7. 1942			25996
Dresler Josef, Odrovce 6, o. Mikulov	26. 8. 1860	rolník	Nivy Zložovské	25333
Rosalie	1871	domácnost		25334
Barbora	15. 3. 1918	domácnost		25335
Miroslav	1936	školačka		25336
Dřestler Vladislav, Smolín 15, o. Mikulov	28. 2. 1898	rolník	Niva Zložovská	25292
Marie	8. 3. 1904	domácnost		25293
Božena	1938	školačka		25294
Alois	1. 5. 1928	studující		25295
Josef	3. 5. 1930	školaček		25296
Miroslav	20. 8. 1945	dítě		25297
Dresner Adolf, Nové Mižice 90, o. Krumlov	26. 9. 1909	mlynář	Torčín	25357
Františka	18. 12. 1918	domácnost		25358
Ceslav	7. 7. 1936	školaček		25359
Karel	19. 1. 1942	dítě		25360
Kolodinská Marie	1888	domácnost		25361
Dřevecký Josef, OÚOF Česká Třebová	1. 9. 1917	učitel	Sokolova Hora	01604
Ludmila	24. 5. 1924	domácnost		01605
Vladimír	26. 10. 1941	dítě		01606
Josef	10. 2. 1943	dítě		01607
Drncová Marie roz. Brdová, Kluček 180.	4. 3. 1895	švadlena	Jezírko	33849
Marie	16. 2. 1932	domácnost		33350
Helena	13. 2. 1933	školačka		33351
Drnka Antonín, OKMZ Karlovy Vary	18. 3. 1894	rolník	Máslenka	47928
Anna	7. 5. 1903	domácnost		47929
Alexandr	6. 7. 1862	domácnost		47930

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný správce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, filiálka v Zatci, telefon č. 374. Používání novinových známek povoleno ředitelstvem pošt a telegrafů v Praze, č. j. IA-Gre-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1949 je 150 Kčs. Konto pošt. spořitelny č. 70403. — Okresní spořitelna a záložna Zatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268.